

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LA POCA ESPERANÇA QUE LA NOVA ESQUERRA HO ARREGLI TOT

David Murillo Bonvehí

Professor d'Esade

Purgants Syriza

John Micklethwait, en el darrer número de *The Economist* de gener, s'acomia d'ells dels seus lectors com a editor en cap d'aquesta capçalera. Una publicació coneguda per la seva fidel adscripció liberal i pel seu suport al capitalisme optimista i desacomplexat, a prova de bombes i d'evidències, que ha estat dut a l'altar de la trompeteria mediàtica global per les cimeres de Fòrum Econòmic Mundial. L'exeditor s'acomia d'amb un nou cant a l'optimisme en una peça notable titulada *The case for liberal optimism*. Els en recomano la lectura. Per allò que una bella mort (editorial en aquest cas) tota una vida honora, l'autor feia una defensa a la britànica de la seva feina al capdavant de la publicació, del seu ideari, i presentava amb rigor els reptes que ara per ara ennuvolen el seu optimisme. La desigualtat i el capitalisme de plutòcrates. La diagnosi, venint d'on ve, l'honora. Des d'aquí, en unes latituds on abunda el partidisme desacomplexat dels mitjans, l'intercanvi de favors i el monolitisme ideològic (en altres paraules: el tir al plat a Podem, la caça de bruixes als partidaris del procés i la filtració interessada de dossiers) només podem mirar-nos-ho amb una certa enveja.

QUE L'ESTAT ESPANYOL NOMÉS DÓNA lloc a liberals de càtedra és una evidència com poques n'hi ha. De tant reiterar-ho, tots plegats ens hem acabant avorrint

de dir-ho. Exiliats acadèmics a banda, aquest és un país on la prèdica es fa tot sovint al redós de la llei de la funció pública i on, arribat el moment, quan algun d'aquests il·lustres professors fan el pas endavant en l'àmbit polític, més d'hora que tard acaben engolits pel monstre. Per a mostra, l'actual secretari d'estat de Cultura, José María Lassalle, autor, entre d'altres, de *Liberales* (Debate, 2010) i reconvertit a dia d'avui en ariet del centralisme il·lustrat i homogeneitzador del senyor Wert.

ELS MALS ASSENYALATS PER Micklethwait són els mals que d'una manera o altra, amb totes les dosis de populisme i improvisació que vulguem, els únics que gosen posar a dalt de tot de les prioritats de govern són els partits de l'anomenada esquerra alternativa. Subratllem-ho, senyor Iceta, senyor Sánchez: plutocràcia i desigualtat, totes dues.

L'actual pèrdua de rumb tant ideològica com institucional d'Europa demana a crits una Syriza. Vull creure que els nostres dirigents ho han entès

Parlem del de sempre: de Castors, de les radials de Madrid (ai, Madrid), de la *black* Bankia, i al seu costat, de la pujada de la llum, de la supressió de beques... Vivim en un país fort amb els febles i feble amb els forts. Just el contrari de la línia anunciada per Syriza.

LA MEVA ESPERANÇA QUE LA NOVA esquerra arregli el desgavell actual, si guem honestos, és baixa. Els mals diagnosticats són profunds; el poder dels mercats, imponent; el lideratge alemany, absent, i la solidaritat europea cotitza a la baixa. Grècia entra en un període de turbulències de desenllaç desconegut. Amb alguns asos a la màniga (noves dades de creixement, baixada del dèficit fiscal primari, Rússia i l'arma de destrucció massiva del bloqueig institucional de la UE) però amb massa poc temps per desplegar les seves cartes. El tic-tac d'un col·lapse bancari. El regal de Syriza a l'esquerra europea i als liberals del senyor Micklethwait, tanmateix, és important: el de mostrar la línia divisòria entre liberals (competència!) i progressistes (igualtat!) enfront dels conservadors (quedem-nos com estem!) partidaris d'amagar-ho tot sota l'estora del creixement econòmic. L'actual pèrdua de rumb tant ideològica com institucional d'Europa demana a crits una Syriza. Vull creure que els nostres dirigents ho han entès: donar un cop de porta a l'esperança és el pitjor dels remeis.

Naps i cops

Anna Ballbona

'Swing'

De vegades hi ha el mal costum de no dir les coses pel seu nom. De vegades també hi ha la mandra de llegir. O senzillament la mandra. S'ha mort un poeta? Doncs s'ha mort un poeta de 82 anys que va néixer a Sabadell, va viure a Bellaterra i va fer un grapat de llibres. Però així la notícia queda curta, com ho quedarà aquesta columna, ja els aviso. Quan el 4 de febrer passat es va morir Francesc Garriga, la notícia va ser que havia mort un dels poetes contemporanis catalans més importants. Ho diré ras i curt: Garriga, junt amb Màrius Sampere, formava la parella davantera d'or de la poesia catalana (era un culer refinat). Per mi, eren els dos més grans poetes del país vius. Un detall revelador: Sampere no va poder ser a la cerimònia de comiat, però va enviar-hi uns versos, que va dir als assistents Marc Romera, deixeble, escriptor i editor de Garriga: "fins ara, i entre poetes, la mort no compta", deia la nota de Sampere. I en el sentit literari, té raó.

Els lectors ho podran comprovar amb el llibre pòstum de Francesc Garriga que La Breu Edicions publicarà en els propers dies, *Swing*. També ho poden comprovar acudint als anteriors llibres de Garriga, com ara l'antologia poètica que el setembre passat va publicar Adia Edicions, *Demà no és mai*. La poesia de Garriga és potència i conflicte. És un riu constant que va a l'essència, que parla de tu a tu al temps –sempre el temps i el silenci, tan presents en els seus poemes–, que, quan li dóna la gana, no accepta imposicions i s'esquitxa d'ironia. També sabem que aquest país no sempre entén la ironia ni acull amb els braços oberts a qui diu les coses tal com raja.

Hi ha la vàlua literària, per a la qual la mort no compta, i hi ha un perfil personal d'allò més singular que es va fer abraçable en la cerimònia de comiat, conduïda pel periodista Xavier Bosch, gran amic seu. El tanatori de Sabadell era ple, amb una munió de deixebles i amics –escriptors i no–, de gent jove, de generacions diverses que s'han sentit a prop de Garriga: el mestre d'humanitats durant més de trenta anys a l'escola privada Sant Gregori, de Barcelona, va seguir fent de mestre un cop jubilat. Va influir, d'una manera o altra, a destacats noms de la creació actual. Ja fa un grapat d'anys que els dimecres de recitals poètics al bar Horiginal eren l'hàbitat natural d'aquest rondinaire entranyable, punxegut i burleta, capaç, justament, de titular el seu llibre de comiat *Swing*.

EL DIBUIX

Fer

